

Spre mine

Gabriela

Știam căi asfaltate spre adânc,
dar le-am uitat
în zările timpului fără umbre
și ger.
Tac...
Cafeaua s-a răcit de gânduri rătăcite-n căutarea unui râs fără mască
și gol de veșmântul infirmității.
Îmi caut chipul,
mi-l amintesc,
dar oglinzile îmi arată doar oameni pe care nu-i cunosc,
cu fețe de porțelan și zâmbete prinse în lanț.
Fug.
Spre mine.
să mă ascult.
să-mi vorbesc.
să mă cred
să îmi amintesc înțelesul,
să uit masca
fără să mă întorc
la eul ghipsuit într-un mental vintage .
Dar acele ceasului nu au învățat odihna,
nefiind surori cu oamenii.